

Susret s Vilkom

Tog ljetnog jutra uživala sam u buđenju novog dana. Sunce na izlasku obasjavalo je žitna polja. Slavonska ravnica dozivala me svojom zlatnom pjesmom dok sam putovala sa svojom obitelji u Đakovo. Srce mi je jače zakucalo kada sam u daljini ugledala dva crvena tornja poznate katedrale. Veselila sam se susretu s rodbinom, a još više odlasku u ergelu. Od svih životinja najviše volim konje. Volim onaj uspravan hod, ponosno držanje glave, toplinu u vlažnim očima, zvuk kopita, čvrstoću i snagu...

Poslije ručka molečivo sam pogledavala bratića Mirka. On je znao što to znači pa smo krenuli prema ergeli. Došli smo kada su konjušari hranili konje. Zadovoljno su žvakali sijeno i ispijali svježu vodu. Moj radost nije bilo kraja. Osjećala sam neku toplinu i mir. Obilazila sam konje, čitala podatke na pločicama, svakom rekla pokoju riječ i dodirnula glatku sjajnu dlaku. Bili su to dodiri puni ljubavi i pažnje. Svaki konj mi je na neki način uzvratio pozdrav hrzanjem, micanjem ušiju ili repom. Bili su jedinstveni, no jedan je privukao svu moju pažnju. Na pločici pored njega pisalo je: Vilko. Nježno sam mu dodirnula bijelu crtu na tamnoj glavi. Uši je pomaknuo prema meni, a u njegovim očima vidjela sam tugu i zbumjenost. Pošla sam prema vratima jer sam htjela vidjeti mlade lipicance na otvorenom. Ali nisam otišla. Vratila sam se Vilku. Dočekao me s posebnim sjajem u očima. Kao da je znao da će se vratiti. Nagnuo je glavu prema meni. Bio je to osjećaj koji nikada neću zaboraviti. Ljubav. Nježnost. Povjerenje. Sve je to bilo u jednom pokretu. Prislonila sam svoju glavu na njegovu. Moja plava kosa pomiješala se s njegovom tamnom grivom. Naišao je konjušar i rekao da je Vilko jako volio jednu djevojčicu sličnu meni. Bila je bolesna i dolazila je na terapijsko jahanje. Svaki dan je jahala na Vilku, a on je osjećao njezin strah i svaki nesigurni pokret. Željeli su zajedno uspjeti. Djevojčica se brzo opustila jer je osjećala Vilkovu blagost i toplinu. Pri svakom koraku pratila je ritam Vilkova tijela. Prošli su sve staze, znali su svaki

grm i kamen. Njihova upornost je nagrađena. Mala Kaja počela je osjećati snagu u svojim nogama. Uspjela je stati na svoje noge. Sada je negdje u Americi na još jednoj operaciji.

Vilko više nije bio opušten. Teško je disao, a njegove nosnice su zadrhtale. Mišići na tijelu su poigravali, a dlaka se sjajila na suncu koje ga je obasjavalo kroz uski prozor. Znala sam da je volio tu djevojčicu. Zagrlila sam ga i s ljubavlju dragala njegovu grivu. Željela sam mu vratiti svu ljubav koju je on dao maloj Kaji.

Antonela Vugrinec 5a.